

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/1/2020
Identifikačné číslo spisu: 1113225277
Dátum vydania rozhodnutia: 26.08.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1113225277.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. O.F. L., M., bývajúceho v L., L. XX, zastúpeného JUDr. Tiborom Horváthom, advokátom v Bratislave, Havelkova 2, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 147/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. februára 2019 sp. zn. 8 Co 247/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 1. februára 2016 č. k. 25 C 147/2013-97 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia 834 218,09 € titulom náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nezákonného rozhodnutia, zamietol. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že žalovaná vzniesla námietku premlčania žalobcom uplatnených nárokov, na ktorú bol povinný prihliadnuť. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej mu rozhodnutím o začatí trestného stíhania a rozhodnutím o väzbe z dôvodu, že bol spod obžaloby oslobodený. Uznesenie vyšetrovateľa Krajského úradu PZ v Bratislave z 12.9.2001, ktorým bolo začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 163 ods. 1 TP bol žalobca obvinený pre trestný čin podvodu v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 a § 250 ods. 1, 5 TZ, bolo žalobcovi doručené v roku 2001, preto ak si svoj nárok uplatnil žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku doručenou žalovanej 17.1.2013, urobil tak po uplynutí desaťročnej objektívnej premlčacej doby stanovenej v § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., ktorá uplynula koncom roku 2011. Popri tejto tzv. objektívnej premlčacej dobe na uplatnenie nárokov zo zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci upravuje zákon č. 58/1969 Zb. v § 22 ods. 1 aj subjektívnu premlčaciu dobu, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a ak je podmienkou pre uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie subjektívna premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia. Objektívna aj subjektívna premlčacia doba začínajú teda plynúť nezávisle od seba a nezávisle od seba aj uplynú. Nárok na náhradu škody je potrebné uplatniť v dobe

plynutia oboch premlčacích dôb. Márnym uplynutím niektorej z premlčacích dôb, ako to bolo v danej veci, sa nárok premlčí, bez ohľadu na to, či uplynula druhá premlčacia doba. Žalobca odvodzoval uplatnený nárok aj z uznesenia Okresného súdu Bratislava I zo 14.10.2001, ktorým bol vzatý do väzby s tým, že väzba začala plynúť dňom zadržania t. j. 11.10.2001. Spod obžaloby bol oslobodený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 15.10.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 26.10.2011. Zodpovednosť žalovanej za škodu, ktorá mu vznikla rozhodnutím o väzbe žalobca odvodzoval z § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. sa nárok premlčal za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie. Teda sa premlčal najneskôr uplynutím 26.10.2012 a žiadosť o predbežné prerokovanie doručil žalovanej až 17.1.2013, teda po uplynutí premlčacej doby. Na súde si žalobca svoje nároky uplatnil 24.7.2013, teda až po uplynutí premlčacej doby. Preto žalobe z dôvodu premlčania uplatnených nárokov nebolo možné vyhovieť. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. februára 2019 sp. zn. 8 Co 247/2016 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Skutkové a právne závery súdu prvej inštancie považoval za správne a stotožnil sa aj s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a v podrobnostiach na ne odkázal. Uviedol, že z § 22 zákona č. 58/1969 Zb. vyplýva, že v prípade nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu zákon stanovuje kombináciu subjektívnej a objektívnej premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba je určená na tri roky a začína plynúť odo dňa, kedy sa poškodený dozvedel o škode. Pre prípady, kedy je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie nezákonného rozhodnutia, posúva sa začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby k okamihu doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia poškodenému, a to bez zreteľa na akékoľvek ďalšie okolnosti. V tejto súvislosti je tiež potrebné zdôrazniť, že obidve premlčacie doby začínajú plynúť aj končia nezávisle na sebe, pričom nárok na náhradu škody je uplatnený včas iba vtedy, ak bol uplatnený počas oboch týchto dôb, teda ako doby objektívnej tak aj subjektívnej. V prípade uplynutia ktorejkoľvek z nich dochádza k premlčaniu nároku a to aj keď druhá doba ešte neuplynula. V prípade náhrady škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe zákon č. 58/1969 Zb. stanovuje v § 23 objektívnu jednoročnú premlčaciu dobu, ktorá plynie od nadobudnutia právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia alebo rozhodnutia o zastavení trestného stíhania, teda plynie nezávisle od vôle a vedomia poškodeného. Správne potom súd prvej inštancie považoval za rozhodujúce z hľadiska plynutia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, že rozhodnutie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia bolo žalobcovi doručené v roku 2001. Správny je potom aj jeho záver, že nakoľko premlčacia doba uplynula v roku 2011, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola žalovanej doručená po jej uplynutí 17.1.2013. Teda nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím bol žalobou doručou súdu 24.7.2013 uplatnený po uplynutí objektívnej premlčacej doby a to bez ohľadu na to, že subjektívna premlčacia doba začala žalobcovi plynúť až momentom doručenia mu uznesenia NS SR z 26.10.2011, ktorý bolo odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku zamietnuté. Závery súdu prvej inštancie nepovažoval ani v rozpore s nálezom ÚS SR sp. zn. III. ÚS 339/08. Za správne považoval aj ustálenie začiatku plynutia jednoročnej objektívnej premlčacej doby na uplatnenie nároku náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe súdom prvej inštancie, keď vychádzal z okamihu nadobudnutia právoplatnosti oslobodzujúceho rozhodnutia. Irelevantnou bola potom námietka žalobcu, že o nezákonnej väzbe sa dozvedel až doručením uznesenia NS SR z 26.10.2011 a to dňom 1.2.2012. Nezistil žiadne procesné pochybenie súdom prvej inštancie, ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení otázky premlčania uplatneného nároku a žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také okolnosti, pre ktoré by nebolo možné na vznesenú námietku premlčania prihliadať. Jeho odvolanie nebolo spôsobilé spochybniť závery súdu prvej inštancie. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalobca. Jeho prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/ a a/ CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudky súdov oboch nižších stupňov a a vec vrátil na nové konanie. V dovolaní popísal skutkový stav predmetnej veci. Mal za to, že k premlčaniu jeho nároku nemohlo dôjsť, pretože v čase jeho prepustenia z väzby t. j. 20.1.2004 na základe uznesenia NS SR z 20.1.2004 súdy ešte nerozhodli právoplatne o jeho vine, resp. nevine. Až 30.6.2004 bol neprávoplatne odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave na trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov. A na

jeho odvolanie NS SR napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a po zrušení sa vec začala opätovne prejednávať ako nová na súde a nakoniec bol oslobodený rozsudkom, proti ktorému sa prokurátor odvolal. O odvolaní rozhodol NS SR 26.10.2011 tak, že odvolanie odmietol a toto uznesenie mu bolo doručené krajským súdom až v januári 2012 a premlčacia doba začala plynúť až jeho doručením. Mal za to, že podľa nálezu ÚS SR sp. zn. III ÚS 339/08 sa jeho nárok na náhradu škody nepremlčal. V danom prípade premlčacia doba neplynie odo dňa vyznačenej právoplatnosti na citovanom uznesení ale až po jeho doručení, ktorú skutočnosť súdy neskúmali. Preto sa nestotožnil s napadnutými rozsudkami, keď premlčacia doba začala plynúť najskôr 1.2.2012. Teda napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Namietal tiež nedostatočné odôvodnenie rozsudku, čo je porušením práva na spravodlivý proces.

4. Žalovaná navrhla dovolanie ako procesne neprípustné z rozpisovaných dôvodov odmietnuť alebo ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

6. Z obsahu dovolania (vychádzajúc z článku 11 ods. 1 Základných princípov CSP a ustanovenia § 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že v danom prípade vyvodil žalobca prípustnosť podaného dovolania (i) z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

8. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018), teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom

sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10. V súvislosti so všeobecnou námietkou žalobcu (dovolateľa), že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, v dôsledku čoho je jeho rozsudok arbitrárny a nepreskúmateľný, dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na základe, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

11. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľa, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol konkrétnym, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu a odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a preto ho v žiadnom prípade nemožno považovať za nedostatočné alebo arbitrárne. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietať, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že

odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

12. Pre úplnosť dovolací súd (v súvislosti s argumentáciou žalobcu uvedenou v dovolaní) tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd došiel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

13. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

14/ Ako už bolo konštatované odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu podľa názoru dovolacieho súdu má všetky podstatné zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP, preto argumentácia dovolateľa týkajúca sa tohto uplatneného dovolacieho dôvodu neobstoí.

15. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd konštatuje, že vyššie uvedený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný).

16. Pokiaľ dovolateľ vyvodil prípustnosť podaného dovolania i z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, tak v tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že táto - právne relevantná otázka v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou (dovolateľom) v dovolaní vymedzená jasným, určitým, konkrétnym a zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť, prípadne aj dôvodnosť dovolania. Dovolateľ však v rámci tohto dovolacieho dôvodu v dovolaní vyššie uvedeným spôsobom nešpecifikoval, ktorá konkrétna, z hľadiska tohto sporu relevantná právna otázka ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, eventuálne spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací rozhodol, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli.

17. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd, pretože ak by k tomu pristúpil, dopustil by sa procesne neprípustného dovolacieho prieskumu, ktorý by bol (všeobecne) v zjavnom rozpore s novou koncepciou právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, nastolenou prijatím aktuálneho procesnoprávneho predpisu - Civilného sporového poriadku, a zároveň takýto neprípustný dovolací prieskum by sa (konkrétne) priečil i cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj analogicky 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 3 Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017).

18. Dovolací súd preto konštatuje, že ani dovolací dôvod, ktorý dovolateľ uplatnil podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nie je daný.

19. Pokiaľ dovolateľ poukázal aj na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP tak v obsahu jeho dovolania sa nenachádza odkaz na žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, ani na ustálenú rozhodovacou prax dovolacieho súdu, od ktorej by sa prípadne v danej veci odvolací súd mal odkloniť. Preto ani dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia nie je daný.

20. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľa uplatnené podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, a dovolanie uplatnené podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ , a/ CSP odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

21. Žalovaná bola v dovolacom konaní úspešná, ale žiadne trovy tohto konania jej nevznikli.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.